

Hoofdstuk 1

‘Hoe gaat het met u?’

Ik sta voor de spiegel en kijk naar mijzelf aan die andere kant. Ik glimlach. Althans, zo lijkt het. Ja, mijn mondhoecken zijn wel naar boven gekruld, zij het enigszins flauw. Ik glimlach, maar niet echt. Ik heb ook geen reden om te glimlachen. Daarvoor voel ik mij te verdrietig. De mensen zeggen: ‘Lach! Dan gaat ge u beter voelen!’

Dus ik sta voor de spiegel en probeer te lachen. Of glimlachen. Maar ik voel mij niet beter. Ik kijk naar mijzelf en die poging tot een glimlach en zie hoe het verdriet erin doorsijpelt. Ik kijk naar mijn ogen, terwijl ik alsnog probeer te glimlachen. Ik zie geen lachende ogen. Ik zie droefheid.

Aan mijn binnenkant voel ik de tranen lopen. Ze komen niet gemakkelijk naar buiten. Meestal voel ik ze in mijzelf stromen. Het voelt als een verlaten, donkere grot, waar het water langs de muren naar beneden druipt. Een leegte. Correctie: een grote leegte.

‘Allerliefste’, prevel ik. Het tedere woord weergalmt tussen de wanden van de grot.

Mijn gsm laat een biebje horen. Een WhatsAppberichtje: ‘Hey, alles goed met u?’

Nee. En zeker niet alles. Denk ik, maar typ ik niet. Wat moet ik hier nu op antwoorden? Het lijkt een onmogelijke vraag. Ik doe een poging.

‘Het is moeilijk.’ Oké, nee niet dit. Even wissen dus.

‘Alles is veel gezegd, maar het gaat.’ Nee, dat klopt gewoon niet. Wissen.

‘Oké.’ *Hmm*, is dat nu niet wat kort? Wissen.

‘Hoe gaat het met jou?’ Is dat nu niet raar om die vraag niet te beantwoorden? Wissen.

Uiteindelijk laat ik het bericht en de vraag onaangeroerd. Dan spookt het dagenlang door mijn hoofd ‘wat moet die nu van mij denken dat ik niet antwoord?’. Of ik vergeet het. Ik vergeet zoveel tegenwoordig.

Later.

Iemand stuurt: ‘Hey hoe gaat het?’

Ik zie het bericht binnenkomen en besluit het nog niet te openen. Heb tijd nodig. Mijn hoofd zit vol chaos.

Twee minuten later: ‘Waarom antwoordt ge niet? Ik vind dat spijtig da ik u *nimeer* hoor.’

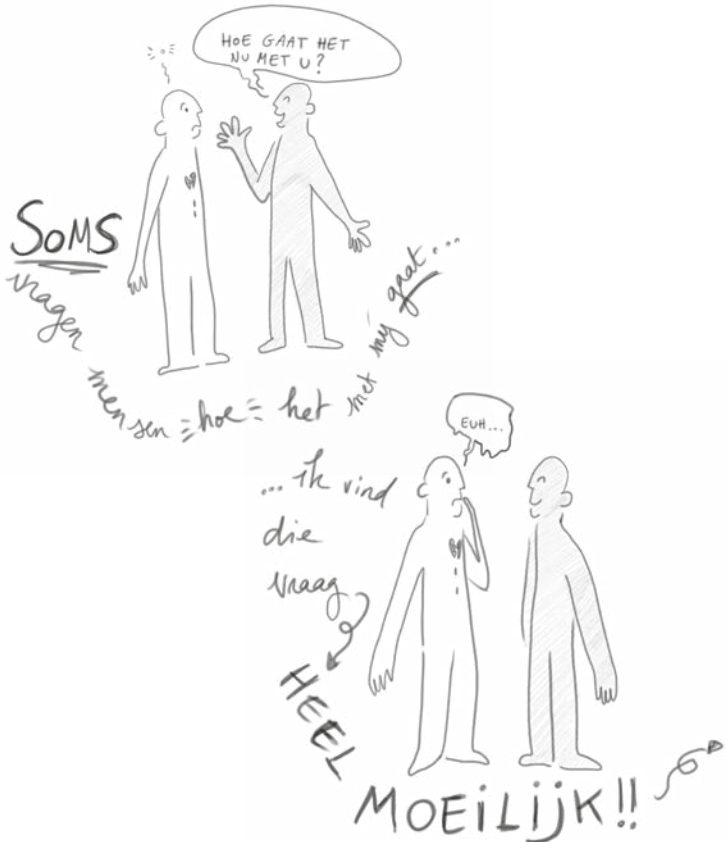
Ik schrik. Stuur een bericht waarin ik uitleg dat het niet aan haar ligt maar aan mij. Dat ik de vraag ‘hoe gaat het met u’ verschrikkelijk moeilijk te beantwoorden vind.

'Ik ben bang dat ge mij ni meer tof vindt.'

De chaos in mijn hoofd verandert in angst.

Ik stuur nogmaals dat het aan mij ligt. Niet aan haar.

Vreemd, denk ik. Nu moet ik iemand troosten, terwijl ik zelf de hele tijd het gevoel heb dat ik op een oneffen smal paadje naast een ravijn loop. Het ravijn van verdriet. Elke seconde bang om te vallen.

→ In mijn hoofd ga ik met
 momenten alles eruit gooien over hoe
 ik mij voel...

Slaap

Ik wil aan zijn kant van het bed slapen. Waarom weet ik niet, maar ik wil het zo. Ik krijg de ergste nachtmerrie sinds lang. Wanneer ik lang voor de ochtend wakker schiet, voel ik mij gedesoriënteerd. En heel angstig. Door zachtjes tegen mijzelf te praten probeer ik mij te kalmeren.

Plots *lijkt* het helemaal niet goed om aan zijn kant te liggen. Of voelt het niet zo.

Maar ik blijf toch liggen en dommel na enige tijd weer in.

Wanneer ik 's ochtends wakker word, plopt de gedachte aan de nachtmerrie terug in mijn hoofd. Ik staar naar het plafond en denk aan Simon. Opeens besef ik dat ik vergeten ben hoe hij lachte. Ik sla mijn handen voor

mijn gezicht. 'Hoe lachte hij?', denk ik. 'Hoe lachte hij, verdorie?'

Een beklemmend gevoel besluipt mij. Hoe kan ik dat nu vergeten? Maar het lijkt alsof er een groot gat in mijn hoofd zit. Een gat waar blijkbaar herinneringen in vallen.

Als ik die avond mijn tanden sta te poetsen, besef ik opeens dat Simon nooit meer gaat terugkomen. Dat ik hem nooit meer zal zien. De angst slaat me om het hart. Ik bijt op mijn tandenborstel en moet bijna overgeven. De tranen springen in mijn ogen. Alles lijkt te kantelen. Ikzelf. Het leven. Hoe moet ik dit nu doen? Hoe moet ik nu verder zonder Simon? Hoe kan de wereld nu nog leuk zijn?

Ik heb het gevoel dat ik alles terug moet leren. Zoals kleuters in de kleuterklas blokken op elkaar leren stapelen tot een grote toren. Maar de mijne valt steeds omver, want ik heb geen fundering meer. En ik weet *begot* ook niet hoe er een terug op te bouwen.

Ik weet dat Simon dood is. Ik weet dat hij niet meer terugkomt. Ik weet dat ik hem nooit meer ga zien. Ik weet dat al sinds ik hem zag sterven terwijl ik hem vasthield.

Maar ik besef het niet altijd. Vaak duw ik dat besef, die gedachte, weg. Omdat dat draaglijker is. Omdat ik dan even kan leven. Ademen.